

B e d t e g n i n g.

Det er blevet foreslaaet, at man skulde indskrænke sig til at ophæve de Bestemmelser i Loven af 10de April 1874, som hjemle det offentlige Ret til at tillade Kvinder at søge Erhverv ved Utugt, tilligemed de for dette Erhvervs Drift og Tilhynnet dermed udfærdige Regulativer og Bedtægter (den offentlige Prostitution), men i øvrigt bibeholde de i Loven af 1874 givne Forrifter, saa at det fremdeles kun skal være strafbart for en Kvinde at søge Erhverv ved Utugt, naar hun forud er advaret af Politiet, at Politiet beholder sin Myndighed til at advare enhver Kvinde mod saadant Erhverv paa den blotte Mistanke om, at hun søger saadant, at Kvinder vedblivende i visse Tilfælde af Politiet kunne tvinges til at lade deres Legemer undersøge af Læger, og at de, efter at være straffede for Overtrædelse af Advarsel mod Prostitutionen, af Politimesteren kunne undergives Politiets Tilhyn med Hensyn til Lægeundersøgelse og Bopæl for et Tidsrum af 6 Maanedes.

Det kunde tale for denne Fremgangsmaade, at Loven af 1874 i den langt overvejende Del af Landet, hvor ingen offentlig Prostitution er eller har været indrettet, og især i alle Købstæder med Undtagelse af København og enkelte andre, netop har været anvendt paa denne Maade og frembragt et efter Omstændighederne godt Udslag (Resultat). Men det maa dog herimod hufses, at der er Forstel i det heromhandlede Stykke paa de smaa Købstæder, hvor Politiet lettelig kan vide Bekend med alle Beboerne og mærke sig de fremmede Elementer, som enkeltvis maatte indfinde sig, saa at Politimesteren vil være i Stand til at advare netop de Kvinder, som det kommer an paa, og saa en stor Stad som København, hvor ikke blot Befolkningens Talrigheid gør det umuligt for Politiet at have Kendskab til hver enkelt, men hvor tillige den idelige Til- og Afgang af Beboere frembringer en stadig Vekslen netop af den Klasse af Personer, som der særlig er Spørgsmaal om at føre Tilhyn med. Man kan derfor aldeles ikke fra det paagældende Systems Tilstræklighed udenfor København drage den Slutning, at det ogsaa maatte være fuldstændig i denne Stad, og det saa meget mindre, som der end ikke i den her omspurgte Henseende foreligger Erfaringer fra vore største

Købstæder, Aarhus og Odense, fordi der her dels indtil fornylig har været, dels endnu er en offentlig Prostitution.

Det maa derhos indvendes mod Forslaget, at det er modsigende at bibeholde Politiets Advarjelsret, naar man fratager det Retten til at tillade Prostitutionen, eftersom Retten til at advare netop i Straffelovens § 180 og Loven af 1874 er givet Politiet i Henhold til eller som en Virkning af dets Ret til at give Tilladelse til at søge Erhverv ved Utugt. Straffelovens Motiver ophjse, at Meningen var, at Politiet nødvendigvis maatte have Bemyndigelse til at give hin Tilladelse, men at man ikke vilde sige saadant rentud, og at man derfor omfrem Sagen ved at give Politiet Ret til at advare. Naar Politiet altsaa undlader at advare en Kvinde, ligger deri, at det giver hende Tilladelse til at drive Prostitutiona.

Derjom Advarjelsretten ikke skal have denne Mening, at være Skærmbrædt for Sanktionering (Stadsfæstelse) af Utugterhvervet som en offentlig Næringsvej, men Djemedet er for Alvor at forbyde og, om muligt, at affasse eller udrydde Prostitution, ses det ikke, hvorfor man skal bibeholde Politiets Advarsler, da Loven jo langt bedre selv kan advare alle og enhver, ved at give et ubetinget Straffebud, saaledes at Ordene „mod Politiets Advarsel“ i Straffelovens § 180 falde bort. Herved vil man umuliggøre en offentlig Prostitution, medens Bibeholdelsen af Advarjelsretten altid gør det muligt at indføre saadan, idet Politiet blot behøver at undlade at advare de Kvinder, hvem det vil tillade Erhvervet, og det er ugørligt at hindre saadant, eftersom det naturligvis ikke er muligt at paabyde en Politimester at have Mistante til en Kvinde, naar han erklærer ingen at have.

Ved at forlade dette Advarjelsystem vil man derhos ophæve den Uretfærdighed, som der ligger i, at Politiet paa den blotte Mistante kan stille en Kvinde for Politiprotokollen og tildele hende en bestemmende Advarsel, en Myndighed for Politiet, der ikke har noget Sideskyt.

Derjom Politiet mistanker en Mand for at leve af Tyveri eller Bedrageri, kan det ikke kalde ham for sig og give ham en Advarsel mod at stjæle eller bedrage, og her handles dog om Gerninger, som Loven